

РЕШЕНИЕ

№ 658

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12479** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу съдебно решение № 20236325/27.10.2020 г. по нахд. № 4978/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 99-ти с-в, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 22-006581/17.03.2020 г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (ДИТ – С.), с което на касатора за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложено административно наказание- имуществена санкция в размер на 2 500 лв. за неизпълнение на даденото с Протокол за извършена проверка № ПР 1933479/07.11.2019 г. задължително предписание № 6, като е намален размера на санкцията от 2 500 лв. на 1 500 лв.

Излага доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди, че съдът не е взел предвид готовността на дружеството да изпълни дадените му задължителни предписания. Навежда аргументи за невъзможността му да изпълни финансовите си задължения като се позовава на заведено търговско дело и липса на приходи. Моли съда да отмени

обжалваното решение и измененото с него НП.

Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XII-ти касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства показанията на свидетеля - актосъставител Д. Д. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление и в съдебното производство, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях, е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установил е, че безспорно е осъществен съставът на нарушението, като имуществената санкция в размер на 2 500 лв. следва да бъде редуцирана до минималния размер от 1 500 лв. с оглед липсата на обстоятелства, които да налагат определяне на санкция над минималната. Приел е, че не са налице основания за приложение нормата на чл. 28 от ЗАНН.

Пред настоящата съдебна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от въззивния съд фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, поради което не следва да се повтарят.

Процесното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на пълномощията му и в предвидената от закона писмена форма. Съдът не установи твърдяните от касатора нарушения на административно- производствените правила при издаването на АУАН и НП. От АНО са взети предвид и обсъдени наведените от страна на дружеството възражения, а описаната в административния акт фактическа обстановка напълно кореспондира със събраните в хода на административно- наказателното производство доказателства. Както АУАН, така и НП са връчени по надлежния ред и при издаването им не са допуснати нарушения, които да ограничават правото на защита на наказаното лице.

Разпоредбата на чл. 220, ал.1 от Кодекса на труда е императивна, особена характеристика, на която е, че нарушаването ѝ се осъществява чрез бездействие, като

неспазването на задълженията произтичащи от нея, дава основание, по преценка на контролните органи (арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ) за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание” по чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ, което след като е влязло в сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая на 18.11.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 12 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. Предмет на процесното производство е наличието или липсата на изпълнение на предписание, дадено от административен орган в указания за това срок. По делото няма спор, че това предписание не е изпълнено в указания на дружеството - работодател срок, като няма и данни същото да е оспорено, в качеството му на годен за обжалване административен акт. Изложените с касационната жалба възражения, че дружеството, въпреки намерението му, но поради фактическа невъзможност, не е изпълнило даденото задължително предписание, са ирелевантни в случая. Както беше посочено правилността и законосъобразността на задължителните предписания на административния орган, са предмет на отделно производство. Следователно и с оглед липсата на доказателства за обратното, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Правилно районният съд е изменил наложеното наказание като е намалил размера му до законоустановения минимум, предвид факта, че в случая се касае за първо такова нарушение, а наказателните постановления по констатираните от наказващия орган други нарушения на трудовото законодателство, не са влезли в сила, поради което и не могат да бъдат отчитани като отегчаващи.

Нарушението е формално, то се смята за извършено със самото осъществяване на изпълнителното деяние - в случая неизпълнение на задължително предписание на административния орган. Случаят не може да се счита за маловажен по чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като по делото няма данни нарушението да е било отстранено веднага след установяването му, както и безспорно са налице настъпили вредни последици, поради нарушено право на работника/служителя да получи

дължимото му обезщетение за неспазен срок на предизвестие. В случая безспорно се установи, че от страна на касатора е осъществен състава на вмененото административно нарушение, като правилно въззивният съд е редуцирал наложената имуществена санкция до минимално предвидения в закона размер по чл. 415 ал.1 от КТ, предвид липсата на предходни нарушения.

С оглед извършената проверка, настоящият състав счита, че не са налице основанията, предвидени в чл. 348 от НПК, за отмяна на обжалвания съдебен акт. Решението е съобразено с материалния закон и е постановено при спазване на процесуалния ред по НПК.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл. 144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20236325/27.10.2020 г. по нахд. № 4978/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 99- ти с-в.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.